

nantsminister har antydet, at man, om man end havde Betænkkeligheder med Hensyn til § 2, dog derfor gjerne kunde antage de øvrige Paragrafer, da skal jeg tillade mig at bemærke, at saavidt jeg for mit Bedkommende har forstaaet det og saavidt jeg har forstaaet Udvalgets Fleertal i det Hele, saa gjælder vor Indsigelse ikke mere § 2 end §§ 3, 4 og 5. Det har ikke været vor Mening, at netop Hovedindvendingen skulde ligge i, at der for Departementschefer var bestemt Gager fra 2400 til 3400 Rbd., men Hovedindvendingen gjælder hele Lovudkastet. Det er vel saa, at den eneste egentlige Hovedforandring, der er foreslaaet af Udvalget ved at gaae ind paa Specialiteterne, netop berører § 2, idet man har foreslaaet, at Maximum af den i denne § omtalte Gage kun skulde være 3000 Rbd., men jeg maa tillade mig at gjentage, at det er kun en Specialitet i Loven, og det har ikke for Udvalgets Fleertal været Grunden til at fraraade hele Lovudkastets Fremme.

Ryholm: Da den høitærede Finantsminister fremlagde dette Lovforslag, motiverede han det i Slutningen af sit Foredrag saaledes, at de Embedsmænd, hvorom her er Tale, med Hensyn til den fremtidige Administration vare i høieste Grad vigtige. Disse Ord maa jeg i Et og Alt sande, og navnlig under vor nunærende Forfatning er det i høieste Grad vigtigt, at Lønningerne for disse administrative Embedsmænd, om hvem her er Tale, blive ordnede. Men er dette saa, forekommer det mig, at man ikke længere bør søge at vedligeholde den svævende Tilstand, hvori vi nu befinde os. Man synes i det Hele taget her i Landet at være misfornøiet med den svævende Tilstand, hvori vi befinde os, og jeg seer derfor ikke, hvorfor vi for Diebliffet ikke, hvor man kan, skulle søge at faae disse svævende Tilstande gjort faste. Jeg maa fremdeles bemærke, at det, som skulde bevæge unge Mænd til for Fremtiden at træde ind i Administra-

tionens Tjeneste, er, at de kunne have Visshed om, at de efter visse Aars Forløb, naar de opfyldte deres Pligter, ville faae en Løn, der kan være passende for dem. Jeg maa bede Thinget vel at lægge Mærke til, at, om denne Lov end bliver vedtaget, blive derved paa ingen Maade Embederne slaaede fast; var det Tilfældet, kunde der maaskee være megen Tvivl, om man da ikke hellere maatte give Slip paa den. Men det er ikke Tilfældet! Det er kun Lønningen man slaaer fast, men kun forsaavidt Embederne under de fremtidige aarlige Finantslove ville findes at være nødvendige. Man har indvendt imod Lovforslaget, at det var vanskeligt at have nogen bestemt Mening om, hvilke og hvormange Embeder der skal være for Fremtiden; men det vil jo staae Rigsdagen aabent at affaafe dem, som maatte findes at være overflødige, under den aarlige Finantslov. Hvad der er Hovedsagen, er, at den Mand, som uddanner sig for disse vigtige Administrationsgrene kan være sikker paa at faae en passende Løn. Er det saa, som Ingen tør vove at modsigte saavidt jeg har hørt, at den Udsenstonsret, som man med god Grund hidtil har tvøvet var et Princip, er ophævet for Diebliffet ved de Forandringer, som ere foregaaede i vort Fædreland, saa er det dobbelt vigtigt, at man kommer ind paa at fastsætte et Princip, hvorefter Lønnen for disse Embeder kan blive bestemt og ordnet. Det kunde vistnok være meget passende, om denne Lov for Diebliffet kunde have taget alle Ministerierne med, og om Loven var gaaet videre; men jeg troer dog ved denne Leilighed at maatte henlede Opmærksomheden paa, hvad en æret Rigsdagsmand under en forhen omhandlet Lov med stor Styrke gjorde gjældende, nemlig da Tale var om Albryggerierne og Næringsforholdene, at fordi man ikke kunde ordne alle didhenhørende Forhold paa eengang, burde man dog ikke skyde fra sig, hvad man kunde ordne.